

Sygn. akt II CSK 60/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa Banku [...] Spółki Akcyjnej w W. [...] Oddziału w Ł.
przeciwko "J." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., K. S., B. S., X. S.
i M. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zasądza
od strony powodowej na rzecz pozwanych K. S., B. S. i X. S.
solidarnie kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego oraz oddala wniosek M. W.
o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania – nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym

poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Strona skarżąca w sposób ogólny odwołała się do wymienionej wyżej przesłanki, przedstawiając pytanie dotyczące art. 45 ust. 1 Konstytucji, na które – jej zdaniem – Sąd Najwyższy powinien odpowiedzieć, nie przedstawiła jednak pogłębionego juretrycznie uzasadnienia mającego przekonać, że występują okoliczności uzasadniające przyjęcia skargi do rozpoznania, a wywody swe w tym zakresie ograniczyła do polemiki ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego.

Nie występuje też potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Strona skarżąca podniosła, że wykładnia przepisów dokonana przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny „zasadniczo się od siebie różnią i przynoszą zasadniczo odmienne rozstrzygnięcia”. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego odmienna ocena prawna roszczenia, zaprezentowana przez sądy pierwszej i drugiej instancji w konkretnej sprawie, nie stanowi „rozbieżności w orzecznictwie sądów” uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania (por. np. postanowienia z dnia 25 maja 2001 r., V CZ 63/01, z dnia 9 stycznia 2003 r., V CK 505/02 i z dnia 5 kwietnia 2004 r., V CK 181/04, nie publ., z dnia 24 kwietnia 2003 r., I PK 557/02, OSNP- wkł. 2003, nr 15, s. 1).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został również na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala jednak na stwierdzenie, że skarga powinna być przyjęta do rozpoznania. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała też nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Trafnie jednak podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, że nastąpiła przerwa biegu terminu przedawnienia i tej okoliczności nie udowodniła. Powoływanie się zatem na nieważność postępowania jest oczywiście nieuzasadnione i zmierza do usunięcia błędu niepodjęcia przez stronę powodową inicjatywy dowodowej przed Sądem pierwszej instancji.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Wniosek M. W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony

ze względu na złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną po upływie ustawowego terminu.

aw
db